

[Hækkerup.]

Til § 105 har jeg kun den bemærkning at gøre, at jeg er noget betænkelig ved, at den højtærede justitsminister har taget stk. 4 med. § 105 drejer sig jo om værnemageri, og i dette stykke foreslår justitsministeren, at hvis virksomheden foregår, medens egentlige krigshandlinger finder sted på dansk område, kan straffen stige til fængsel i 12 år. Også denne bestemmelse drøftede vi indgående i folketingsudvalget og blev enige om at lade den udgå, for hvad forstår man ved egentlige krigshandlinger på dansk område? Man tænker måske på commando-raid? Jeg ser således på det, at bestemmelsen kan være farlig, selvom jeg naturligvis er klar over, at denne bestemmelse som mange andre kræver forsæt, men jeg er bange for, at der kan komme et urimeligt og næsten stødende resultat ud af denne bestemmelse, og vil derfor bede den højtærede justitsminister overveje, om den kan undværes.

Jeg vender mig så til § 112, i hvilken den højtærede justitsminister har indføjet nogle ord, hvis dybere mening jeg ikke rigtig forstår. Han har nemlig indføjet ordene „med hjemmel i forfatningen“, således at der står: „Den, der med hjemmel i forfatningen fører regeringen . . .“. Jeg vil gerne spørge den højtærede justitsminister, hvad der egentlig ligger i dette, og hvilken sikkerhed indføjelsen af disse ord kan give — for at udtrykke det højtideligt: Hvilket retsgode skal sikres ved, at disse ord indføjes her og andetsteds i lovforslaget?

Hvad angår § 113, vil jeg sige, at jeg synes, den højtærede justitsminister har gjort den mere klar. Vore betænkeligheder var, at man derved fjernede sig fra grundlovens ordvalg, men det er måske for følelsesbetonet.

Angående § 118 er det lykkedes at finde en formulering, der gør det muligt at undgå den forfærdelige vending „såfremt der herved forfølges videregående politiske formål“, og jeg kan kun beklage, at vi ikke i udvalget selv har fundet på det. I § 118 b har den højtærede justitsminister forhøjet aldersgrænsen for dem, der kan rammes af dødsstraf, fra 18 til 21 år. Under hensyn til, at der under retsopgøret er sket henrettelse af personer, der havde begået sådanne handlinger før deres 21. år, vil jeg finde det rimeligt, at udvalget også drøfter dette spørgsmål.

Endelig vil jeg udtale min glæde over, at den højtærede justitsminister har været enig i, at bestemmelserne om det såkaldte custodia honesta ikke er medtaget — bestemmelser, jeg aldrig har fundet rimelige, og som jeg, med den form, den politiske kamp efter-

hånden har fået, må finde stadig urimeligere. I udvalget gjorde jeg mig til talsmand for, at man fik indføjet i den danske lov en bestemmelse svarende til den schweiziske, hvorved man straffer den, der håner de demokratiske institutioner. Det var der ikke nogen stemning for. Jeg er også klar over, at en sådan bestemmelses praktiske betydning næppe ville blive stor — strafferammen måtte blive ret snæver. Men når jeg — om jeg så må sige — godt kunne lide det, var det, fordi man derved holdt fanen højt og understregede sit principielle syn. Noget stort problem er det naturligvis ikke for mig.

Den højtærede justitsminister sluttede sin fremsættelsestale med at sige, at han ikke havde nogen større tiltro til værdien af strenge straffebestemmelser, og at han ingen illusioner nærede heller på det område, der her behandles. Jeg tør slet ikke afvise den betragtning, men mon ikke landsdommer Lucas på kriminalistforeningens årsmøde ramte det rigtige, da han sagde, at det vigtigste ved straffelovens virkning er, at den kraftigt understøtter en opinion mod forbrydelsen og derigennem begrænser antallet af dem, der når frem til skillevejen mellem dyd og last. Jeg tror, denne betragtning kan bære en skærpelse af straffeloven. Jeg anbefaler derfor lovforslaget, idet jeg understreger, at også min gruppes medlemmer naturligvis er frit stillet i spørgsmålet om dødsstraf.

Jeg er klar over, at forslaget ikke kan gennemføres i denne samling, og beklager forsåvidt, at det er fremsat så sent, men med de erfaringer, jeg har fra min sidste debat med den højtærede justitsminister, iler jeg med at tilføje, at dette ikke skal være nogen bebrejdelse mod justitsministeren, idet jeg benytter lejligheden til at sige, at jeg tværtimod nærer den højeste beundring for den arbejdsevne, den højtærede justitsminister har lagt for dagen derved, at han i løbet af så kort tid har kunnet sætte sig ind i det omfattende materiale. Jeg tror alligevel, det vil have sin betydning, at lovforslaget er fremsat og — som jeg venter det — vil få omfattende tilslutning her i tinget, idet lovforslaget da vil være i stand til at tjene som en advarsel til dem, der måtte have en advarsel behov.

Holm: Efter den højtærede ministers grundige og klare fremsættelsestale og efter det ærede medlem hr. Hækkerups tale, som kan karakteriseres på samme måde, kan jeg vistnok fatte mig lidt kortere og alligevel få adgang til at udbrede mig over enkelte punkter, som, ialtfald efter min